

„Co děláš, dělej rád a poctivě.“

Pan Adolf Černý se narodil 21. 2. 1942 v Darové u Rokycan. Hned na začátku rozhovoru objasňuje původ svého jména.

„Jeden strejc se jmenoval Adolf a ten se jako na vojně zastřelil a tudíž, když jako já jsem se narodil, tak mi dali jméno po strýci. Bylo to takový nepříjemný, protože po válce si všichni dělali srandu, že jako Adolf Hitler.“

Nicméně mu to spolu s tím, že maminka mluvila plynule německy a zachovala chladnou hlavu zachránilo život při jedné domovní razii.

„Když přišli do našeho baráku, tak matka na mě volala Adolfe. A mluvila s nima německy, a tak vlastně nic neprohlíželi, matka jim udělala nějaký kafe nebo něco, a oni vlastně hned odešli. Jak odešli, tak matka říkala, když to vyprávěla, že by se v ní krve nedořezal, protože ve skříni byla tátova uniforma a v kapse měl pistoli. Takže kdyby došlo k tomu, že by to prohlíželi a našli to, tak by to byl asi konec pro nás.“

Po této příhodě rodina Černých zakopala uniformu i se zbraní do země, tak, aby ji už nikdo nenašel.

Z války má pan Černý ještě jeden zážitek:

„Náš ten kraj tam osvobodila Amerika, takže leteckej souboj, kterej byl těsně před koncem války. Američani a Němci, tak to jedno letadlo bylo sestřeleno přímo jako by se dá říct nad tím naším barákem a spadlo kousek, no kilometr od našeho baráku.“

"A tam vlastně pilot-škvarek-teda spálenej pilot ležel vedle toho shořelýho letadla. To byl zážitek, kterej se z té hlavy prostě nedal vymazat.

Také nám vyprávěl o americké armádě plné černochů. To prý byla podívaná pro všechny Čechy!

Po válce, v roce 1949, se rodina Černých přestěhovala do Dolní Smržovky na Jablonecku, odkud pocházela maminka. Babička byla Češka, ale před válkou si vzala Němce, ten ale do armády nikdy nenarukoval. Díky tomu nebyla babička odsunuta, ale...

"Jenom si pamatuju, že babička musela nosit bílou pásku, jako že byla Němka."

Doba po válce byla tady na Jablonecku tvrdá. Po lesích se stále ještě potulovaly skupinky Němců - Werwolfů, zabíjely, ničily majetek, hlavně Čechům.

"V té Dolní Smržovce, tak tam byla fabrika, textilka Priebisch. Tak někdo ji zapálil. No Němci, protože v tu dobu každej tejdene na těch kopcích shořel nějaký barák, jo. A prostě se tu potulovali Němci, kteří byli v lesích a škodili. A táta byl u hasičů, to byli dobrovolní hasiči na té Dolní Smržovce, a tak tam to hasili. To měl člověk strach o toho otce."

Adolf vystudoval Bižuterní školu v Lučanech, a i když ho to příliš nebavilo, svým sklářským uměním překonal i mistra.

V roce 1994 koupil krachující firmu na kartonové výrobky. A vyplatilo se! Kartonážka úspěšně pod jeho vedením funguje dodnes.

Válka, razie, potravinové lístky, sestřelené letadlo, werwolfové či bílé pásky jsou momentky, na které nikdy nezapomene. Sám z toho ale žádnou vědu nedělá a recept, jak se dá tohle všechno zvládnout...?

„Byl jsem vychovávaný k tomu, abych všechno dělal poctivě, nic neodflák. Museli jsme se tak nějak víc ohánět. To není jako dneska.“

„Já bych jenom chtěl, aby se lidi nad sebou pořádně zamysleli, aby se víc zajímali o dění ve státu, ať už je ten hlas tam nebo tam, prostě aby vyjadřovali svůj názor.“